

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Chris Whitaker

Toate culorile întunericului

Traducere din limba engleză de Alexandra Fusoi

Editori:

Silviu Dragomir

Magdalena Mărculescu

Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:

Virginia Lupulescu

Design copertă: Anna Kochman

Ilustrații copertă: Eerik/Getty Images (copaci);

Jonathan Knowles/Getty Images (pictură)

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mihaela Gavriloiu

Corectură:

Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITAKER, CHRIS

Toate culorile întunericului / Chris Whitaker ; trad. din lb. engleză de Alexandra Fusoi. –

București: Editura Trei, 2025

ISBN 978-606-40-2646-0

I. Fusoi, Alexandra (trad.)

821.111

Titlul original: *All The Colours Of The Dark*

Autor: Chris Whitaker

Copyright © 2024 by Chris Whitaker

Copyright © Editura Trei, 2025

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2646-0

Pentru cei zece ai mei

Piratul și apiculțoarea

1975

De pe acoperișul plat al bucătăriei, Patch privea printre stejari și pini albi spre silueta munților St Francois, care apăsau orașelul Monta Clare cu umbra lor indiferent de anotimp. La 13 ani era convins că dincolo de platoul Ozark se află aur. Că exista o lume mult mai luminoasă care-l aștepta.

Deși ceva mai târziu în dimineața aceea, când avea să zacă pe moarte în pădure, va lua instantaneul acelei dimineți și-l va strânge până când culorile vor dispărea, știind că n-avea cum să fie atât de frumos. Că nimic nu era atât de frumos în viața lui.

A urcat din nou în dormitorul lui, unde și-a pus un tricorn și o vestă și și-a îndesat nădragii largi bleumarin în șosete, după care a înfocat cracii până au arătat ca niște pantaloni bufanți. A prins la centură un pumnal mic, aliaj metalic, dar făuritorul fusese suficient de talentat.

Mai târziu în cursul zilei polițiștii aveau să scotocească prin amalgamul vieții sale și să descopere că era pasionat de pirați pentru că se născuse cu un singur ochi, iar maică-sa îi băgase în cap romantismul hangerului și al banderolei pentru ochi fiindcă de multe ori, pentru astfel de copii, înzestrarea pentru ficțiune estompa o realitate prea dură.

În dormitorul lui aveau să observe steagul negru care acoperea o gaură în rigips, dulapul fără uși, ventilatorul defect și un Steepletone care funcționa. Cufărul cu comori străvechi pe care-l găsisese maică-sa într-un talcioac din St Louis; dubloni de recuzită de film; replica unui pistol cu cremene. Aveau să pună în pungi un tub de artificii și *Playboy*-ul din iunie 1965, ca și cum ar fi fost dovezi pentru ceva.

Și atunci aveau să vadă banderolele pentru ochi.

S-a uitat la ele cu grijă, apoi a ales-o pe cea mov cu stea argintie. Le făcuse maică-sa și unele îi provocau mâncărimi, însă cea mov era din

satin neted. În total 18, și doar una avea craniul cu oase încrucișate. A hotărât că pe aceasta o va purta la nunta lui, dacă o să reușească vreodată să-și facă suficient curaj să stea de vorbă cu Misty Meyer.

Și-a scos pălăria. Părul îi era aproape alb în lunile de vară și năpâie când venea iarna; și l-a pieptănat, dar un smoc din creștet stătea ridicat ca o antenă.

Maică-sa stătea în bucătărie. Tura de noapte îi necrozase pielea.

— Ai prins vreun semnal cu chestia aia? a întrebat ea și a încercat să-i aranjeze părul cu palma. Dă-mi borcanul cu Crisco.

El s-a ferit, iar ea a început să râdă. Lui Patch îi plăcea râsul maică-sii.

Weekendul trecut îl dusesse la Davenport, unde încerca să găsească o slujbă. Ivy Macauley vâna situațiile la limită, de parcă acceptarea locului ar fi fost cel mai mare păcat. El umpluse rezervorul de la Fairlane cu exact câtă benzină trebuia, iar ea umpluse mașina cu entuziasm, își coafase părul într-o claie à la Fonda, îi strânsese mâna și-i spusese *asta a fost*. În ora aceea cât dura interviul, el aștepta singur în orașe pe care nu le cunoștea.

Ea prăjise ouă, iar el se întrebase cât de greu era să fii părinte și dacă uneori copiii săraci erau considerați un fel de regret bine-intenționat.

— Azi o să fie cea mai bună zi din viața mea, a spus el.

Spunea de multe ori așa.

Pentru că n-avea de unde să știe ce urma.

L-a auzit pe poștaş și a dat fuga la ușă, în caz că mai era vreo scrisoare de la școală, dar ea i-a luat plicul de mână, a închis ochii și l-a sărutat.

— Are timbru de St Louis.

Cu o lună în urmă fusese la un interviu de angajare la un parc dendrologic, în timp ce Patch zâmbise unor familii simetrice la umbra Tower Grove House.

Și-a ținut răsuflarea până i-a văzut umerii lăsați.

Casa lor cu chirie din Monta Clare era genul de locuință temporară care se permanentiza deja, temeliile înnodându-se în jurul gleznelor maică-sii indiferent cât de tenace le tăia ea cu declarații despre libertatea femeilor sau cât de tare îl asculta pe Dylan ca să-și aducă aminte că vremurile se schimbau.

— Ne alegem cu ceva din orice lovitură, a zis el și a distrus scrisoarea.

A cercetat rafturile goale ale frigiderului.

— Black Bart Roberts a capturat aproape 500 de corăbii la vremea lui. Dar totul a început când a fost chiar el capturat. Un navigator legendar, cei care-l luaseră prizonier i-au văzut potențialul și l-au lăsat să trăiască. Nu după mult timp, l-au ales căpitan.

Uneori, maică-sa îl privea de parcă era suma eșecurilor ei. În fiecare seară, băiatul ridica gantere ruginite până îl ardeau de durere brațele slăbănoage, alungându-și scrâșnind copilăria.

Ea a observat vânătaia de pe obrazul lui când i-a scos vesta, i-a aranjat pantalonii și și-a umezit palma cu salivă ca să-i netezească părul.

— Iar te-ai bătut, Joseph. Încearcă să ții minte că tu ești tot ce am, a zis și a dat să-i așeze banderola pe ochi, dar el a prins-o de încheietură și ea s-a îmblânzit.

— Atunci e nasol să fii în pielea ta, a răspuns el zâmbind.

Uneori, lua albumul de sub patul ei și-i cartografia mărirea și decăderea.

— Trebuie să-ți mănânci micul-dejun, i-a atras ea atenția când el a împins farfuria.

— Ne dau ceva la școală dacă uităm, a mințit el prea ușor.

— Ești emoționat? Micuțul meu pirat. Fără belele de-acum încolo. Fără furat și fără bătaie. Școală nouă, început nou, da?

— Arată-mi tu un pirat care n-a intrat niciodată în vreo belea.

— Vorbesc serios, Joseph. N-am nevoie să vină peste mine de la școală. Femeia care a trecut pe-aici se uita la mine de parcă nici n-aș putea să am grijă de tine.

Ivy i-a cuprins fața în palme.

— Promite-mi!

Nu-i putea spune că el nu începea niciodată bătaia.

— Fără belele.

— Mergi cu Saint?

El a încuviințat.

Ivy avea să-i povestească toate astea primului polițist venit la fața locului, apoi și șefului de post Nix. Avea să le spună că n-a observat pe nimeni prin preajmă. Nici vreo dubă închisă la culoare. Sau orice în afară de trezirea lentă la viață de pe Rosewood Avenue.

Iar mai târziu, când situația a devenit și mai gravă, s-a întrebat cât de multe pierduse din viața fiului ei.

Vizavi, domnul Roberts împingea noul lui Lawn Boy. Casa familiei Roberts era zugrăvită în fiecare primăvară, cu caplamale albe și fronton bleumarin. În seara aceea, în loc să se uite la *Hawaii Five-O*, familia Roberts avea să stea pe terasă și să se uite la polițiștii care viermuiau acasă la Macauley. Doamna Roberts avea să toarne pentru amândoi câteva degete de bourbon ca să se calmeze, iar domnul Roberts să comenteze că *era doar o chestiune de timp să i se întâmple ceva rău puștiului ăluia*.

Iarbă verde. Berline lustruite. Steaguri care atârnă blegi și nemișcate. Casa lor era înaltă și poate cândva fusese impunătoare, dar o generație în care fusese neglijată îi furase strălucirea. Era singura casă de închiriat de pe stradă, iar Patch smulgea buruienile din curte, curăța frunzele din jgheaburi și bătea țiglele pe acoperiș după fiecare furtună, ca și cum n-ar fi știut că alimenta viitorul altcuiva. Fluiera în timp ce muncea, salutându-i din cap pe vecinii care treceau pe-acolo. Zâmbind. Întotdeauna.

A doua zi dimineată, polițiștii aveau să meargă pe același drum, să bată la uși și să pună întrebări, încercând să pună cap la cap evenimente care urmau să muteze orașul în anii următori.

Dubele posturilor de știri aveau să facă tabără în fața micuței secții de poliție și să sporească presiunea asupra șefului de post Nix, care o să stea în fața luminilor care străfulgerau și să se bâlbâie într-o declarație prost ticluită. Pentru că într-o zi Patch avea să se lupte pentru prima pagină din *St Louis Post-Dispatch* cu Lynette Frome și tentativa ei de asasinare a lui Gerald Ford.

A găsit un băț lung și-l flutura prin aer, apoi l-a transformat în pușcă și a tras focuri de avertisment asupra armadei care se apropia.

— Marș la tun, baborniță de mare! i-a spus văduvei Anderson care trecea pe lângă el, dar care n-a alergat la tun.

În capătul străzii principale s-a uitat după Saint, după salopeta albastră ruptă în genunchi, după coada pe care o împlotea zilnic susținând că așa nu-i intra părul în ochi când se cățara în mărul familiei Morrison și dădea jos fructele care-i plăceau.

A așteptat cinci minute și apoi a dat cu piciorul într-o cutie de conserve în lungul străzii. Și-a luat tonul de Curt Gowdy cu accent de cowboy și a comentat: „Patch Macauley, primul băiat cu un singur ochi care aruncă la peste 60 de metri“.

În fața bistroului lui Lacey era un Thunderbird roșu, iar Chuck Bradley și frații lui mai mari stăteau rezemați de el.

— Vikingi! a șoptit Patch în barbă.

A încercat să se întoarcă în momentul în care Chuck l-a observat și i-a înghiontit pe ceilalți doi.

Polițiștilor avea să le ia două zile să ajungă la Chuck și frații lui, dar numai jumătate de oră ca să le confirme alibiurile.

Patch s-a ascuns pe aleea din spatele magazinelor.

A auzit pași, s-a întors și i-a văzut pe cei trei, așa că s-a tras într-un colț.

— N-ai unde să fugi, i-a zis Chuck.

Era înalt, mai mare și destul de chipeș. Frații lui erau copii leite. Chuck ieșea cu Misty Meyer, frumusețea celebră de care Patch rămăsese îndrăgostit profund încă de la grădiniță.

Cei trei s-au mai apropiat un pic, iar Patch s-a tras și mai în spate, până s-a lipit de cărămida rece și a simțit-o înfigându-i-se în spinare.

Și-a scos pumnalul de la centură și a strâns mânerul.

— Clar n-o să folosești ăla, a spus Chuck, deși Patch auzea îndoiala din vocea lui.

S-a uitat la lamă, dar genunchii îi tremurau.

— În noiembrie 1718, Robert Maynard a reușit în cele din urmă să-l prindă pe legendarul Edward Teach. Îl știți ca Barbă-Neagră.

Chuck s-a uitat la frații lui și unul dintre ei a râs.

— Maynard l-a tăiat de 20 de ori cu un cuțit exact ca ăsta. După care l-a prins de păr și i-a tăiat capul.

— Tu nu ești pirat, tu ești un ciudat chior.

— Maynard a atârnat capul lui Barbă-Neagră de bompresul corabiei, ca să știe lumea să nu se pună cu el.

A ridicat pumnalul.

Și atunci a pornit spre ei, cu inima bătând cu putere în timp ce ei se trăgeau puțin înapoi. Încă un metru și a luat-o la fugă.

S-au strigat amenințări.

Nu s-a oprit până n-a scăpat.

Pinii se ridicau prin umbrele aurii și albastre, iar frunzele ușoare se trăgeau din calea lui în timp ce mergea pe cărări care ocoleau marginea orașului. Undeva deasupra, departe, vedea Loess Hills lovind fluviul Missouri, aerul industrial care se ridica deasupra orașelor și a terenurilor agricole presărate cu silozuri argintii.

Un Dodge fără aripi și fără roți se afunda în pământ, lăsat în voia sălbăticiei, ca să tragă copiii la țintă în parbriz.

Un fluturaș prins în țepii unui arbore de Iudeea. Nuanțele de roz înconjurau un Jimmy Carter zâmbitor, cu mânecile suflecate, ca și cum ar fi fost apropiat de genul de oameni cărora le cerea votul.

A început să se vadă lacul. Un indicator decolorat avertiza asupra curentului de adâncime. Vara, copiii săreau de pe stâncile alunecoase de culoarea smaraldului. Un băiat pe care-l chema Colson se dusesse să înoate și nu se mai întorsese niciodată; se zvonea că trăia pe fundul lacului, uitându-se la picioarele fetelor când înotau, așteptând momentul potrivit să înhațe câte una.

Patch a luat o piatră netedă și a aruncat-o razant pe luciul apei, uitându-se cum atinge de șase ori suprafața care se vălurea spre lamele trestiiilor.

A mers în echilibru, cu brațele întinse, pe șinele ruginite ale vechii căi ferate Monta Clare, înroșite și încovoiate.

S-a uitat la un muscar cu coada despicată care a tulit-o de pe crenguța pe care stătea.

Țipătul l-a făcut să se oprească.

Un țipăt puternic.

Într-o vale adâncă a zărit o dubă bleumarin, dar tufărișul era atât de des, că abia înainta. Poate că era o mașină modificată sau un Ford.

S-a pitulat când a văzut-o.

Misty Meyer.

O clipă și-a imaginat că era cu vreun băiat, iar el interpretase greșit situația. Erau amândoi în aceeași clasă la matematică; Misty era de vârstă lui, dar puteai ușor să crezi că era mai mare.

Apoi a văzut spatele unui bărbat cu glugă pe cap, deși era cald.

Patch s-a uitat disperat în jur după cineva. Oricine care să se poată descurca în situația asta, care să poată prelua o parte din responsabilitate, povara acută de a vedea o fată care are probleme.

Încă un țipăt.

A înjurat în șoaptă, a ridicat o mână și a dus-o la banderola de pe ochi, în timp ce gândul i s-a dus la Martin Limbă-de-Argint și Sălbaticul Ned Lowe. Banda neînfricăților.

S-a mișcat.

Misty țipa când el s-a lăsat să alunece pe versant.

S-a aplecat și când a luat o piatră de pe jos și-a dorit să fi avut la el praștia.

La trei metri în fața lui, bărbatul l-a auzit și s-a întors.

Avea toată fața acoperită de o cagulă, mai puțin ochii.

Patch și-a ținut răsufierea, a aruncat piatra și s-a lăsat iar în jos, prinzându-l pe bărbat de genunchi.

— Fugi! a țipat el.

Misty era încremenită, cu mușchii paralizați de frică. Avea bluza sfâșiată, iar geanta era căzută în țărână. Amețită, ca și cum ar fi fost târâtă într-un coșmar.

Bărbatul s-a rostogolit peste el.

— Fugi! a reușit să șoptească Patch, cu plămânii goliți de aer.

A simțit o mână pe gât și a implorat-o pe Misty din priviri.

Revino-ți!

În cele din urmă, ea l-a văzut.

Era înaltă, o atletă. Privirile li s-au întâlnit și atunci ea s-a întors, a început să-și miște ritmic brațele și a luat-o la goană prin pădure.

Bărbatul se ridicase și a dat s-o ia după ea, dar Patch l-a ajuns.

A scos pumnalul a doua oară în dimineața aceea.

Bărbatul l-a prins de încheietură și a răsucit.

Soarele a luminat lama până a ajuns în stomacul lui Patch.

A căzut pe spate și și-a dus mâinile la rană, iar pădurea din jur s-a înnoptat, dar el n-a văzut nici lună, nici stele.

A doua zi, o armată de oameni avea să bată pădurea ca să găsească o banderolă de ochi mov cu o stea de argint.

Şeful de post Nix avea să verifice fiecare răufăcător pe o rază de 150 de kilometri.

Mama lui avea să se prăbuşască total.

Saint, cea mai bună prietenă a lui, avea să bată străzile mult după ce murise speranţa, intrând într-o lume întreagă de belele.

Nimeni nu ştia încă despre tragedia în desfăşurare care avea să devină viaţa lor.

În aceeași zi, Saint s-a trezit în zori, a coborât furiș scările și a ieșit pe terasa din spate.

La distanță de șapte străzi, Patch privea același răsărit.

Saint s-a frecat la ochi în timp ce pâcla se ridica din iarbă ca și cum dedesubt ar fi ars un foc.

Obiceiul ei de dimineață, același în fiecare zi de când veniseră.

Tocmai dădea să intre înapoi când a auzit.

Sau nu.

A traversat curtea, desculță în iarba umedă, și s-a oprit la mai puțin de un metru de stup.

S-a lăsat pe vine și s-a uitat înăuntru după vreun rătăcit.

A privit în jur, spre casa înaltă, spre vecini, spre vârfurile copacilor.

A căscat ochii, încercând să priceapă.

Albinele dispăruseră.

A urcat în grabă scara și a dat buzna în dormitorul bunică-sii.

— Cineva a furat albinele, a spus ea fără suflare.

Norma s-a întors dinspre locul ei de la fereastră.

— Nu ți-ai pus ochelarii, poate că albinele sunt acolo, dar nu poți tu...

Saint a ieșit în fugă din cameră.

— Și spală-te pe dinți! a strigat Norma.

A urcat scara în spirală spre dormitorul ei din pod. Și-a luat ochelarii rotunzi de pe noptieră și a văzut cum lumea se limpezește prin lentilele atât de groase, încât îi măreau ochii ca și cum ar fi fost într-o permanentă stare de uimire.

Și-a pus salopeta de blugi, cu petice noi la ambii genunchi.

Saint s-a spălat pe dinți cu pastă pusă direct pe deget, pentru că-și folosisese perișorul ca să curețe noroiul de pe o fosilă pe care i-o adusese Patch și care se dovedise ulterior a fi un rahat uscat de câine.

A găsit-o pe bunică-sa afară, stând lângă stupul pustiu și privind cu ochi mijiți cerul.

Norma și-a dres glasul; avea părul argintiu tuns scurt, iar mușchii supli sugerau oțelul de dedesubt.

— Dar de ce să...

— Poate au fost furnicile. Dar am pus capcane, a zis Saint cu un ton ușor panicat.

— Atunci n-au cum să fie furnici.

— Adică, dacă te tot bagi, albinele pleacă. Dar am...

Norma a oftat.

— Stai aici cu ele în fiecare zi, uneori ore în șir.

— De-acum mă cunosc. Au trecut patru ani.

— Poate o fi fost un sconcs.

Saint s-a îndreptat.

— Un sconcs nenorocit. Mă duc să-mi iau praștia.

— Am citit despre un apicultor din Wayne County... a fost arestat pentru furt de stupi.

Saint a încremenit, cu năsul încrețit într-un mârâit.

— Cineva mi-a furat albinele?

Se plimba de colo-colo, fără să observe expresia de regret care se întindea rapid pe chipul bunică-sii.

— Pun pariu că a fost domnul Lewis, a spus Saint, rostind numele cu dispreț.

— Fostul diacon? E...

— E un diabetic bătrân și lacom...

— Vezi cum vorbești! a avertizat-o Norma.

— A luat trei mostre ultima dată când am scos taraba. Lingea mierea de pe degetele alea grășane, dar nici măcar n-a cumpărat un borcan. I-am spus lui Patch să limiteze numărul degustărilor. Mă duc acolo și o să...

— N-o să te duci nicăieri.

— Atunci o să vorbesc cu polițistul Nix. Poate să-l aresteze pe grășanul bătrân...

— Ajunge!

Saint s-a întors și a ieșit în goană pe poarta laterală.

Norma a oftat și a clătinat din cap cu disperare.